

Гай-гай, мій гаю красний

Олена Пчілка

Гай-гай, мій гаю красний! Що з тобою?
Замість краси — повитий ти журбою!
Вже навіть сльози-листоньки не рониш,
Журбу свою вже нишком ти хорониш,—
Безлистий,
Порожній, млистий...

Недавно ще, як де-де прокидався
Пожовклий лист, тоді мені здавався
Твій дуб потужний — мов козак, буває,
Що сивіти де-не-де починає,
Ще дужий,
На те байдужий.

"Дарма! — шептав він.— Жовтий лист не вадить,
Моя краса здолає ще принадить!
Вродлива липа горнеться до мене,
Як перше, простягла гілля зелене,
Пишаюсь,
Я ще втішаюсь!.."

Тепер ніхто не горнеться до тебе,
Мій буде, смутно всяк гада про себе...
І вітер хижий рад тебе гойдати,
Безлисте верховіття хилитати
Похиле,
Немов безсиле...

Та що се? Поміж хмар навислих, темних
Пробились хвилі променів надземних,
Заграло сонце геть по видноколі,
Повеселіло все у гаю й наоколі.
Се — чари!
Дивні примари!

Лука сміється в кольорах злотистих,
Одбилось небо в річці, в хвилях чистих,

Ген заяснів і бір далекий на обрію
І знов згадав свою довічну мрію —
Красити,
Все зеленити!

Вітай же, гаю й дубе мій могутній!
Час молодощів — завжди незабутній!
Ти сліз не рониш, ні, жалем пройнятих,
Мовчиш у гордощах своїх затятих,
Не гнешся,
З жалю — смієшся!